

նօթիս ձեւը, զոր Նիւսացւոյն մեկնիչն աւելի կը մանրամասնէ, յիշելով «գրօտաքանն» եւ ըսելով. «բոլոր է զինչ բոկեղըն, եւ մէջն փոր» կամ «փորոք» (Լծ. Հյր. ԺԲ): Ամփոփելով, բոլորչի եւ գոգախոր էր՝ նման զանգակի:

Յիշեալ անօթոց յարմարական կամ բայէ շինուած հոմանշերն ալ կան. ինչպէս «ըմպեկի» (Եսթ. Ա, 7. Կաղ. 59), «ըմպիկ» (Փիլ. Ճոք. 19), «ըմբոց» (Կաղ. 126), «ըմպակ», «ըմբակ» (ՅՏ. Կթղ. 200, '30) կամ «ըմպակակ» (Պամ. Աղ. 101. Նար. 75, 173), եւ «ապակի»՝ նիւթէն ծագած (աստ, 57), որոնք անշուշտ առանձին սպասներ չէին ցուցներ: — Այս կարգէն է «սարկարանն» ալ (Եմես. 164), անորոշ իմաստով, զոր Հայկազեանը կը կարծէ «խառնարան, բաժակ մեծ, նուիրանոց»: Բայց ինձ ծագած կը թուի պրս. սերկիրանէն (սեր¹ գլուխ, եւ կիրան՝ ծանր), որ է գլխագարութիւն ի գինւոյ (Գ. Դպ.): Որով հայ «սարկարանը» փոխաբերաբար կը նշանակէր — գուցէ հին պարսկերենի մէջ ալ — որ եւ է մեծ ըմպանակ՝ որմէ կարելի էր արբենալ, նման մեր տեսած խոշոր

1. Համեմատել հայ. սար, գլուխ լերանց. որով գուցէ հին պարսիկն ալ «սար» եւ «սարկարան» կը հնչէր: